

[Holger K. Nielsen]

Regeringen leverer nogle kritiske bemærkninger om de såkaldte kommunale beskæftigelsesprojekter for unge arbejdsløse. Vi kan dele en række af disse kritiske bemærkninger, men ærlig talt: var det ikke regeringspartierne plus det radikale venstre, der i sommer saboterede den jobskabeslov, som netop skulle være et forsøg på at komme væk fra det kunstige og ghettoagtige i beskæftigelsesprojekterne? Indførelsen af 25 års grænsen fastholdt jo netop ungdomsghetto-præget. Det er måske denne kritik, som har forårsaget, at regeringen vil stoppe forsøgene med en ungdomsgaranti. Der er naturligvis kritiske punkter ved ungdomsgarantiforsøgene i Århus amt og Storstrøms amt, men forsøgene har jo virket alt for kort tid til, at der kan drages egentlige konklusioner.

Det er ærlig talt beskæmmende, at der i redegørelsen er så lidt om de tusinder af unge arbejdsløse, specielt de arbejdsløse kvinder. Skal også de reddes af de mirakler, der vil ske gennem det, regeringen kaldér erhvervslivets forbedrede konkurrenceevne, og som hr. Fogh Rasmussen så smukt gjorde rede for? Tror regeringen virkelig selv på den? Og tror regeringen selv på, at problemet kan løses ved at sætte flere stole ind på uddannelsesstederne?

Vi har ingen tillid til de løsningsmuligheder, eller hvad man nu kan kalde dem, der opstilles i redegørelsen. Vi er principielt enige i, at adgangen til alle uddannelser bør være åben, men hvis det udelukkende skal gøres ved at sætte flere stole ind på de enkelte hold, er vi ikke begejstrede. Hvis den frie adgang ikke må resultere i flere udgifter, har vi svært ved at se den reelle betydning af forslaget. Det er selvfølgelig udmærket med forøget vejledning, men når der i redegørelsen sp. 2845 står, at de unge skal have en virkelighedsnær vejledning, er det så ensbetydende med, at vejledningen efter ministerens mening ikke er virkelighedsnær i dag?

Jeg har afvist den tankegang, der ligger bag kritikken af de såkaldte forvredne støttmuligheder, men vil godt have lidt mere konkret at vide om, hvad regeringen pusler med på dette felt.

Regeringen erkender, at der fortsat er problemer med hensyn til lære- og praktikpladser. Kunne vi ikke få at vide, hvor stort problemet er? Hvor mange står i øjeblikket uden praktikplads? Det forekommer ærlig talt for

svagt, at regeringen udelukkende koncentrerer opmærksomheden om de såkaldte administrative procedurer. Det er jo ikke dér, det virkelige problem ligger. Vi er ikke utilfredse med, at regeringen ikke er så interesseret i EFG-uddannelser inden for social- og sundhedsområdet, men må tage afstand fra ideerne om såkaldt forpraktik. Efter vor mening bør der ske en udbygning af det eksisterende uddannelsessystem på dette område.

Jeg har et konkret spørgsmål vedrørende afsnittet om lære- og praktikpladser, hvor der i sp. 2848 sker en kobling til 7.000 uddannelsespladser inden for social- og sundhedssektoren. Jeg vil godt have uddybet, hvad det vil sige, at der skal være yderligere 7.000 uddannelsespladser i den samlede uddannelsesforpligtelse efter aftalen mellem staten og de kommunale organisationer.

Jeg vil godt endnu en gang benytte lejligheden til at kritisere ministeren for at udskyde overgangen til en enhedsuddannelse inden for Jernet. Dette forekommer mere at være begrundet i ministerens egne ideologiske betragtninger end i de behov, der eksisterer på området, og det forværrer allenfalds praktikpladsproblemet.

Der er alt i alt ikke meget at glæde sig over i denne redegørelse. Hovedmedicinen består i at sætte flere stole ind i uddannelsessystemet, at gøre alle unge lige fattige og så vel en tro på, at et opsving i erhvervslivet klarer resten. Det skal ikke være nogen hemmelighed, at de unge efter vor mening bliver ladt i stikken. Der gøres intet specielt for den store gruppe unge arbejdsløse. Der er intet fremadrettet i forhold til de indholdsmæssige dele af de 16-19-åriges uddannelser eller den reelle adskillelse og ulighed mellem boglig og praktisk uddannelse, hvor vi mener, at løsningen ligger i en større samkøring af de 16-19-åriges uddannelser. Jeg ved, at tidligere socialdemokratiske undervisningsministre har været fremme med ideer om integration af de 16-19-åriges uddannelser, og vil godt høre, om det er tanker, socialdemokratiet stadig væk står ved, og som man vil satse på i en eventuel ny regeringssituation.

Alt i alt må jeg desværre bedrøve ministeren med, at han ikke kan regne med støtte fra SF til meget af det, han ønsker at gennemføre.

Tove Niemann (FP):